

saadan Sygdom er optraadt, ikke komme i Skole, inden de have Lægeattest. Er det nu uformuende Folk, vil altsaa Kommunen komme til at betale den Attest. Jeg tror, det vil blive temmelig hyppigt, at Kommunen til disse Attester faar en Udgift, som den ikke nu har. Nu bruges saa godt som ikke Attester, det er nok, naar vedkommende Skolelærer giver Tilladelse eller et Medlem af Skolekommissionen, det er sjældent, at der fordres Lægeattest.

Der er en enkelt Sætning i § 23, som jeg vil tillade mig at bede den ærede Justitsminister udtale sin Mening om. Det er det Sted, hvor der staar: „over for smittsomme Sygdomstilfælde, der optræde enkeltvis og ikke tages under offentlig Behandling“. Det er herom, at jeg vil tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det maa da være Meningen, at der ikke sigtes til alle smittsomme Sygdomme, men kun til de Sygdomme, som under andre Forhold kunne tages under offentlig Behandling. Det kan f. Eks. ikke være Meningen, at fordi et Barn har Nighoste i en Mands Familie, saa skal det omtalte Paabud indtræde. Efter Vædringens Ordlyd kan det se saadan ud, men der kan ikke være Tale om, at det er den Slags smittsomme Sygdomme, der her menes. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Styr: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, er det egentlig kun for med nogle faa Bemærkninger at motivere, hvorfor jeg ikke kan stemme for det af to ærede Medlemmer af Udvalget stillede Vædringsforslag under Nr. 4. Det er ikke, fordi jeg skulde mangle Sympati for det. Tværtimod, jeg er ganske enig med den ærede Taler, som nu satte sig, i, at det vilde være overmaade ønskeligt, om der kunde komme saadanne Lighuse rundt omkring i alle Landets Kommuner. Jeg vil ikke efter den udførlige Motivering, han har givet deraf, gaa ind paa at give en Skildring af, hvorfor det er ønskeligt. Jeg tror, at det er noget, som i og for sig er indlysende for alle, der kende Forholdene paa Landet og vide, hvor uhyggeligt det kan blive, naar der der dør Personer af smittsomme Sygdomme i smaa Familier, hvor der kun er meget lille Plads. — Naar jeg ikke kan stemme for Forslaget, er det kun, fordi jeg er enig med den ærede Ordfører i, at Beføstningen ikke med Rette kan paalægges Kirkeejeren. Jeg tror ikke, at Loven hjemler, at man paalægger Kirkeejerne denne Udgift. Derimod maa det være mig tilladt lige over for den ærede Ordfører at gøre en lille Bemærkning til noget, han

endvidere sagde, hvis jeg ellers forstod ham rigtigt. Han gjorde gældende, at hvis der skulde opføres saadanne Lighuse paa Kirkegaardene, maatte Kirkeejerne efter hans Mening endog være berettigede til at forlange Erstatning derfor, idet det ikke kunde paalægges Kirkeejerne at afgive den nødvendige Grund. Saaledes forstod jeg ham, og han gjorde desuden, hvis jeg forstod ham ret, den Bemærkning, at det ikke var saa lille en Grund, der paa hvert Sted var Tale om, hvis Lighuset skulde være af en saadan Størrelse, at der der kunde holdes Digtaler over den afdøde. Jeg vil dertil sige, at det næppe har været Forslagsstillernes Mening, at de omtalte Lighuse skulde være Digtapeller, hvor der kunde holdes Tale. Det er aabenbart Meningen, at det kun skal være smaa Lighuse, hvor Risten skal kunne hensesættes, mere behøvedes i hvert Fald ikke. Paa Landet vil Praksis være den, at Præsten taler enten ved den aabne Grav eller ogsaa inde i Kirken, og Risten behøver ikke at være inde i Kirken, naar han taler. Der er kun Tale om et lille Lighus, som vil kunne opføres med ringer Beføstning, og som ikke vil kræve stor Plads. Jeg synes, at det vil være at varetage Kirkeejernes Ret i alt for stor Udstrækning, hvis man vilde gøre gældende, at han ikke en Gang er pligtig til at afgive en Grund, hvorpaa der kunde opføres et Lighus. Saaledes forekommer det i det mindste mig, men det er jo for øvrigt et juridisk Spørgsmaal, som jeg ikke har nogen aldeles bestemt Mening om.

Da jeg har Ordet, maa det maasse være mig tilladt at gøre nogle ganske faa mere almindelige Bemærkninger. Det tør vistnok med Rette siges, at efter at Lægevidenskabens har ment at være kommen til det Resultat med Hensyn til Maa den, hvorpaa Smitten overføres, nemlig ved Opdagelsen af Bakterier og Vacciller, er der kommet en maasse for stærk nervøs Vægstelse over Folk for Smitten. Det er jo saaledes, at man mener, at enhver, der kommer i Berøring med en af en smittsom Sygdom ramt Person, og enhver, som har været i Nærheden af en smittsom syg, skal derfor straks være udsat i højeste Grad for Faren for at blive smittet. Jeg tror, at der er megen nervøs Vægstelse heri, og jeg kan ikke nægte, at jeg har faaet det Indtryk af et Par Steder af Lovforslaget og af de stillede Vædringsforslag, at baude det og disse være Vidnesbyrd om denne Nervøsitet, hvorunder vi nu leve. Det Vædringsforslag, jeg særlig sigter til, er det, der er stillet til § 23. Naar man der har gjort Mæslinger den Vædring at stille